



יביע אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

פרשת ראה

שבת מברכין

אב תשפ"ו

גיליון מס' 610



דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

נדמה שיותר מכל תקופה אחרת, מפעמת כיום ההרגשה ש'אף אחד כבר לא בטוח בעתידו', הכותרות של השנה האחרונה, הדם והדמעות, הן המביאות להרגשה זו, כמה אנשים שהיו ואינם, כמה אנשים בריאים שחלו רח"ל, כמה צרות של הכלל ושל הפרט! **משהו מתנער בתוך הלב.**

משהו מניע סוף סוף את החלקים השקועים בתרדמת נח, מי שפותח את הגליונות הנוראיים של וועדות הצדקה, מי שמתבונן ב'פלאיירים' המודפסים בכל צבע וצורה אפשרית, נחרד כל פעם מחדש, לשמוע על **המשפחות הסובלות ומתיסרות**. ואיך ליבם של ההורים הניצבט מרוב יסורים למראה הבנים שגידלו במו ידיהם, ההולכים בדרך לא טובה?

כל אחד עם ה'שק' שלו, וכל אחד יודע שהמאורעות שעברו עלינו בשנה החולפת **נגזרו בראש השנה שעברה**, וכל מה שיקרה בשנה הבאה עלינו לטובה – ורק לטובה ייגזרו, ביום הדין הקרוב.

מצד ההרגשה שבלב, **אין אנחנו בטוחים בשום דבר**, לא בחיים, לא בפרנסה, לא בגידול הילדים ובחינוכם, וצריך להתפלל על הכל, מאל"ף ועד תי"ו.

בעינינו ראינו אנשים **שהיה להם הכל**, אבל ממש הכל, ובין רגע נהפך הכל **כלא היה**, או שהם עצמם נקטפו מהעולם הזה, רח"ל, בפתאומיות רבה, שהרי עדיין הדי המלחמה הם מול עינינו מלבד אלפי משפחות אחינו בשרינו שקברו את יקיריהם בפתע פתאום, ונחרב עליהם עולמם, ומלבד אלפי משפחות שנושלו מבתיהם לזמן בלתי ידוע וחייהם השתנו בין רגע

הנשק היחיד שיש בידינו הוא להתפלל ולזעוק ולהתחנן לשנה טובה ומבורכת.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:34

נץ החמה - 5:59

סוף ק"ש: מג"א - 8:38 הגר"א - 9:19

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:27

צאת שבת - 20:05

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:58

הזמנים הם לפי אופק ירושלים



פנינים מתורתו על פרשת השבוע

בנים אתם לה' (יד, א')
כתב מרן זיע"א: איתא במדרש תנחומא (נצבים): בזמן שישראל עושים תשובה, הקב"ה מצוי להם לקבל תשובתם, שנאמר: ובקשתם משם את ה' אלוהיך ומצאת... יכול לכל? תלמוד לומר: (ישא ה' פניו) אליך – ולא לאומות העולם. וכן כתב הרמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות, חיקור הדין ח"ב פי"א) שאין התשובה מועילה אלא לישראל, ולא לאומות העולם. **ונראה הטעם** לזה על פי מה שכתב המסילת ישרים (פרק ד'): מצד שורת הדין, היה ראוי שלא יהיה תיקון לחטא כלל על ידי תשובה, כי באמת איך יוכל האדם לתקן את אשר עיוות, והחטא כבר נעשה, הרי שרצח את חבירו איך יוכל לתקן דבר זה על ידי תשובה, היוכל להסביר המעשה שכבר עשה במציאות. **אולם מידת הרחמים** היא הנותנת שתועיל תשובה לחוטאים, והוא חסד גמור שתיחשב עקירת הרצון כעקירת המעשה, למדנו מכאן שהתשובה היא חסד מאיתו יתברך, ולפי זה נראה שדוקא לישראל שהם בנים למקום, חפץ חסד הוא כרחם אב על בנים, מה שאין כן אומות העולם שהם בבחינת עבדים, לא מהני להם תשובה. וכתב בספר כבוד חכמים שהטעם שהקב"ה מקבל תשובת ישראל ולא תשובת אומות העולם, לפי שישראל יש להם דין **בנים**, ואב שמחל על כבודו - כבודו מחול, אבל לגבי אומות העולם שהם **עבדים**, מלך שמחל על כבודו – אין כבודו מחול.

(מאור ישראל דרושים עמ' כ"ד)

פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך (ט"ו, י"א)
כתב מרן זיע"א: מסופר בגמרא (ב"ב י'): רב פפא היה עולה במדרגות של הסולם אל עליית הגג, ונשברה שליבת הסולם בעלייתו, וכמעט נפל, אלא שנעשה נס ונותר על עומדו, חלשה דעתו ועשה חשבון נפש, אמר: אילו נפלתי מן הסולם, הרי הייתי נידון חס ושלום בסקילה כדינו של עובד עבודה זרה, אמר לו רב חייא בר רב: רבי, שמא עני בא לידך ולא פרנסתו, שכך אמר רבי יהושע בן קרחה: כל המעלים עיניו מן הצדקה, הרי הוא כאילו עובד עבודה זרה... והגר"א כתב שאין דבר שאינו רמוז בתורה, שהרי טעמי המקרא של המילים: **לאחיך לענייך** הם **דרגא חבירי** (שתרגומו – מדרגה נשברת), לומר שאם אינו פותח את ידו לתת צדקה לאחיו האביון, אז עונשו **דרגא תבירי** - המדרגה של הסולם נשברת.

(מאור ישראל עמ' ר"ו)

נתן נתן לו (ט"ו, י')
סיפר מרן זיע"א: מעשה בעני אחד שבא לפני רבי חיים בן עטר בעל "אור החיים" הקדוש וביקש צדקה, הסכים הרב לתת לו צדקה, אך בתנאי שיאמר לפניו מילים מן התורה שיש בהן שתי אותיות **זהות מחוברות** מאות א' ועד אות ת', הסכים העני לכך, אך הקדים ואמר לרב שהאות ע' אינה נכפלת בתורה אלא רק בתהלים וכך אמר:
ומקללך **אאר** חח ונזם
בשבתך **בביתך** והיו **לטטפת** (תהלים)
מעקה **לגגך** ובחרת **בחיים**
או **דדו** או **בן דדו** **ככל** היוצא מפיו
וישכב **במקום ההוא** **וללוי** אמר
ווי העמודים **ממלכת כהנים**
מזוזות **ביתך** **ושננתם** לבניך
כשהגיע לאות ת' אמר העני לאור החיים הקדוש, על האות ת' נאמר נתן **נתן** לו משמע ששתי נתינות צריך לתת, נהנה האור החיים מחכמתו של העני, ונתן לו כפליים.
(שמענו מפי קודשו)



ותלמודו בידו

סיפר רבי צבי חקק שליט"א משב"ק של מרן זיע"א

ידוע שמרן היה איש מופת, היו רואים אצל מרן **ניסים ממש**

כל יום ויום, והוא דאג לא לפרסם את זה.

כידוע שבחודש אלול מרן היה מסתובב בעצרות, יום אחד היינו בעצרת בלוד של העדה הבורכית.

ולאחר שהסתיימה העצרת מרן נכנס לאוטו ואמר ב"ה הבורכים הגיעו לארץ, תראו כמה בני תורה יש ביניהם, **ומרן מאוד שמח**.

ואז אמרו למרן שראש העדה של הבורכים שנמצא כאן קוראים לו **אלכס**, ואז מרן שהיה במצב רוח מרומם, השיב ואמר אתם יודעים גם לבעל שם טוב היה עגלון שקראו לו **אלכס**, ופתאום מרן זיע"א פונה לנהג שלו – אברהם, ואמר לו, אברהם, **תיסע כמו אלכס**, והנהג התחיל לנסוע לכיוון ירושלים, לאחר מס' דקות פונה אלי מרן ושואל אותי, **איפה אנחנו?** ואני הרמתי את הוילון של הרכב ואני רואה שאנחנו נמצאים **ליד אנג'ל**, רשמתי את זה באותו לילה ולא האמנתי **שבפחות מרבע שעה** היינו בבית, זה בשתי מילים של בדיחה שאמר לו מרן תיסע כמו אלכס.

ובאמת ראינו אצל מרן ועל **ניסיון שבכל יום ויום**, רק שמרן לא עשה מזה עסק ולא התייחס לכך.

סיפר רבי יעקב ששון שליט"א נכדו של מרן זיע"א

כידוע לאחר פטירתו של מרן זיע"א, מגיעים אלפי מבקרים להתרשם מחדרו של מרן שם **עמל בתורה עשרות שנים**, ומספריו הרבים וכתבי היד, ובזוהר הקדוש מבואר שחדר שבו עמל בתורה אדם גדול יש בו קדושה מיוחדת והשכינה שורה שם.

והנה ביום פטירתו של מרן בשנה שעברה הגע אדם לחדרו של הרב לביקור והחל לצלם את ספריו של מרן את השולחן **והכסא** של מרן אין סוף צילומים, משפנתי אליו ושאלתי מה מעשהו ומהיכן הגיע, השיב לי **כי הוא צלם** במקצועו ושמו אילן, הוא סיפר כי הגיע לכאן בשנה קודמת לאחר ששנים רבות לא היו לו ילדים, וכששמע שיש סגולה מיוחדת בחדרו של מרן, נעמדתי ליד **כסאו של מרן**, אחזתי בשתי ידי בכסא, וביקשתי בבכי חרישי, רבש"ע בזכות מרן זיע"א אני מבקש ממך **שתפקוד אותו בתאומים**.

כך ביקשתי, וחזרתי ובקשתי מספר פעמים.

והוסיף אותו אדם ואמר לי: דע שב"ה נפקדתי בבנים ואתה יודע כמו נולדו לי? הוסיף לי: נולדו לי **שלישיה**, כמובן שדמעות זלגו מעיני מתוך התרגשות, ואכן ראינו בחוש את קדושת המקום בחדרו של מרן אשר עמל שם במסירות נפש ימים ולילות.

עוד סיפר הרב:

בחודש לפני פטירתו של מרן זיע"א בעודו שוכב בתוך מיטתו, שמעתי אותו אומר: בזה"ל: אם אני לא יכול ללמוד **מה זה שוה**, ושוב חוזר ואומר: **מה שוה** אם אני לא יכול ללמוד, כך היה חוזר לעצמו מספר פעמים.

ובאחת הפעמים אמר לי מרן: מי שמאבד את הזמן נהיה עם הארץ, ולהיות עם הארץ זה **סמרטוט**, כך התבטא מרן.



חידורי ידע

1. כמה ברכות הנאמרות בשבת מסתיימות במילים מקדש השבת?
2. מהו הרמז לאכול ביצה עם בצל בשבת?
3. מהי הפרשה הארוכה ביותר, ומהי הקצרה ביותר?
4. איך יתכן שלמורה יהיה אסור בשבת ללמוד, ולתלמידו מותר?
5. מהו: 1. הלל המצרי, 2. הלל הגדול, 3. הלל שבכל יום.
6. מהו הטעם שאומרים הלל בעמידה?
7. את מי המשילו חז"ל "ענבי הגפן בענבי הגפן"?
8. את מי המשילו חז"ל לימלאים מצוות כרימון?
9. את מי המשילו חז"ל לזורע ואינו קוצר?
10. על איזה תקופה נאמר שישאל ישבו 'איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו'?
11. על מי נאמר "די לו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת"?
12. על מי אמר "תוכו אכל קליפתו זרק"?
13. על מי נאמר "שפך חמתו על עצים ואבנים"?
14. על איזה סיפור אמרו חז"ל "לא דובים ולא יער"?

תשובות:

1. בתפילות שחרית, מוסף, מנחה ערבית, ברכת מעין שבע, בקידוש, ובברכת ההפטר.
2. במן היו כל הטעמים חוץ מבצל. (רש"י במדבר, י"א, ה')
3. הארוכה - פרשת נשא (176 פסוקים). הקצרה - וילך (30 פסוקים).
4. קריאה לאור הנר למורה אסור - שמה יטה, ולתלמיד מותר כי מורא הרב עליו.
5. 1. הלל של ר"ח (ע"ש הפסוק בצאת ישראל ממצרים)
2. פרק קל"ו בתהילים יש בו 26 פסוקים שמסתיימים כי לעולם חסדו. 3. פסוקי דזמרה.
6. לפי שהלל הוא עדות לשבחו של מקום, ומצוות עדות היא בעמידה (שיבולי הלקט)
7. נישואי תלמיד חכם, לבת ת"ח. (פסחים מ"ט)
8. רשעי ישראל מלאים מצוות כרימון. (סנהדרין ל"ז)
9. הלומד ואינו חוזר. (סנהדרין צ"ט)
10. תקופת מלכות שלמה. (מלכים א', פרק ה', פסוק ה')
11. ר' חנינא בן דוסא. (ברכות י"ז)
12. על ר' מאיר שלמד תורה מאחר. (חגיגה ט"ו)
13. על חורבן בית המקדש.
14. על הדובים שיצאו מהיער והרגו את הנערים שביזו את אלישע. (סוטה מז)

חיבורו הראשון של מרן זיע"א, שכתב בהיותו בגיל 17 שנה

בחודש ניסן שנת התרנ"ח (1938)



בפתח הספר כתב הרב עובדיה הצעיר: והנה אמת שידעתי דל ערכי, וכל מכירי המה ראו כן תמהו, ויאמרו הגם זהו, ספרים חבר, מה לתבן עם הבר, ומי הוא זה, שפל ונבזה, להיות מן המחברים, מחברי חיבורים. אבל שמתי פני כחלימיש, ומדרכי זה לא אמיש, וכאשר יעצני מורי ורבי עטרת ראשי, הרה"ג המפורסם כמוהר"ר אליהו לופס (שליט"א). ואודה ה' מאד בפי, מציון מכלל יופי, על אשר זיכני לחדש חדו"ת בהלכה ובאגדה, על התורה החמודה, הוא יזכני לחדש עוד חידושים בפרד"ס. אמן."



הלכות ברכות

* **פירות** שנתרסקו בין ביד בין בכלי, אפילו נתרסקו לגמרי עד שאבדה צורתם, כגון תמרים שהוציא מהם גרעיניהם ועשאם כמין עיסה, מברכים עליהם בורא פרי העץ, ולאחריהם על העץ ועל פרי העץ, ותפוחי אדמה מרוסקים (פירי), וכן גזר שנתרסק ע"י פומפיה דקה, ברכתה בורא פרי האדמה.

* **פלאפל** שעשוי מחומוס טחון מטוגן בשמן עם קצת פתיתי לחם וקמח לדבקו **ברכתו שהכל**, שמכיון שמערבים בו כמון ושאר מיני תבלין, ואח"כ מטגנים אותו בשמן עמוק עד **שנשתנה טעמו**, יש לברך עליו שהכל וכמש"כ כיוצא בזה הגאון ר' יוסף ידיד לגבי ברכת **הלדר**, שאף שנעשה מפרי המישמש כיון שיש לו טעם שונה ושם חדש, ופנים חדשות, אף לדעת מרן ברכתו שהכל ומ"מ המברך עליו בורא פרי האדמה יש לו על מה לסמוך.

* **טחינה** שנעשית מריסוק השומשומין ונעשית משקה מברכים עליה שהכל, שכל שנימוח לגמרי ונעשה כעין משקה אין שם אוכל עליו, ומברך עליו שהכל.

* **פירות העץ** שטובים למאכל בין כשהם חיים בין כשהם מבושלים, כגון חבושים וערמונים (קסטניאס) מברכים עליהם בורא פרי העץ בין אכלם חיים בין אכלם מבושל, אבל פרי שאינו נאכל חי אלא מבושל אם אכלו חי מברך שהכל, ואם בשלו מברך העץ, וכן ירקות שטובים למאכל כשהם מבושלים **יותר מכשהם חיים** כגון חצילים או לפת אם אכלם חי מברך שהכל, ואם אכלם מבושלים (או מטוגנים, או כבושים) מברך אדמה.

* **פירות האדמה** שהם טובים חיים יותר ממבושלים כגון קישואים, אף שבישולם עם בשר, מברך עליהם האדמה הואיל והקישואים ג"כ עיקר התבשיל, אבל שום ובצל שבישולם עם בשר ברכתו שהכל הואיל ונותנים אותם בתבשיל כדי להשביח את התבשיל ולא כדי להשביח את עצמן.

* **אם מביאים** בסוף הסעודה פירות מבושלים עם סוכר הנקראים קומפוט מברך עליהם כברכתם, הואיל ואינם באים ללפת את הפת, אלא לתענוג ולקינוח סעודה, ואם מעורבים בפירות אלו, פירות עץ ופירות אדמה **וניכרים** לכך, יש לברך על כל אחד ואחד ברכתו הראויה, ואף שהמשנה ברורה (סי' רי"ב) כתב שאפילו שניהם עיקרים, וכל מין ומין ניכר בפני עצמו, אלא שאחד מרובה מחבירו, הרוב הוא העיקר לפע"ד אין דבריו מוכרחים.

* **המוצץ פירות** כגון לימון מתוק או תפוז, אם המציצה היא דרך לעיסה בשיניו, מברך בורא פרי העץ כברכת הפרי, ושיעורו בכזית לברך ברכה אחרונה, אבל המוצץ בשפתיו ואינו לועסו בשיניו, דינו כשותה את המיץ וברכתו שהכל, ואינו מברך ברכה אחרונה, מפני שאינו יכול לשתות רביעית בבת אחת.

* **האוכל שוקולד** ואינו לועס אותה בשיניו, אלא מוצץ בפיו, אינו מברך ברכה אחרונה, אפילו אם אכל כזית בתוך שיעור אכילת פרס, אלא א"כ לועסו בשיניו ואכל כזית בכדי אכילת פרס.

* **האוכל גלידה** אפילו אכל כשיעור רביעית בתוך כדי אכילת פרס אינו מברך ברכה אחרונה שדינם כמשקים לדעת כמה מאחרוני דורינו.

* **פרי הבננה** ברכת בורא פרי האדמה, ואם בירך עליה בורא פרי העץ יצא.

פרי שנקרא סברס (צבר) מברכים עליו בורא פרי העץ

* **פירות שגדלים** מאילני סרק כגון ענבים קטנים הגדלים בהדס, מברכים עליהם שהכל, אבל פירות חשובים שבהם כגון פניונס ברכתו בורא פרי העץ



סיפור השבוע

סיפור רבי ראובן שרבאני זצ"ל:

שמעתי מזקני ר' יהושע שרבאני זצ"ל שסיפר לו ר' יהודה צדקה זצ"ל שהיה נוכח בבית הכנסת שושנים לדוד, וראה שם את רבינו ה"כף החיים" נמצא בדין ודברים עם רבי יחזקאל עזרא הלוי

וכך שוחחו ביניהם:

בהיות ונגלה אליהם מלאך המוות בחלום הלילה, והודיעם שצריך ליטול נשמת אחד מהם לכפרה על עם ישראל,

והכף החיים טען שאין הוא ראוי לכך,

וגם הוא עדיין עסוק בכתיבת חיבורו (כף החיים)

ולעומתו טען רבי יחזקאל עזרא הלוי שגם הוא לא ראוי לכך.

נמנו וגמרו עליהם לשאול את רבי יצחק שרבאני (בנו של ח"ר יהושע שרבאני) שנמנה עם חכמי ורבני בשיבה. אולי הוא יסכים לכך

שהרי הוא ראוי לכך-

כך העיד רבי יהודה צדקה ששמע שיחה זו בין הני חסידי עליון.

ואכן בו בפרק חלה רבי יצחק שרבאני והיה זה בחודש שבט תרפ"ו

ובמשך הימים הוכבד חוליו והגיע למצב מסוכן

במוצאי שבת קודש ט"ז שבט תרפ"ו ערכו בישיבת שושנים לדוד

תיקון כרת לרפואתו

ובתחילת הלילה נכנס אביו ר' יהושע ואמר לו: פה אשב כי איזויה

ואענה אני את חלקי ומלאך המוות לא יכול לו

כי לא אתן לו לקחת את נשמתך בשום אופן.

והיה יושב רבי יהושע ולומד תורה סמוך למיטתו,

ועושה ייחודים הידועים לו, על מנת להשאיר את בנו בחיים.

והנה בחצי הלילה פקח עיניו בנו רבי יצחק ואמר לו: מדוע תייסריני

למנוע מיתתי, והלא בחינם אתה מעכבני ורצוני להסתלק מן העולם

ולהיות כפרה על עם ישראל.

וכשמוע אשתו את דבריו, פרצה בבכי ואמרה לו, על מי תיטוש אותי?

והלא אני מטופלת בכמה ילדים קטנים שישארו יתומים.

ואמר לה איני יכול לחזור בי, כי נתתי כבר דיבור בשמים להסכים

להסתלק מן העולם.

וכשמוע אביו ר' יהושע את דבריו הצדיק עליו את הדין

ומיד הרפה מלימודו ותפילתו בכוונות ויחודים.

ותוך כדי דיבור מיד כשהרפה, השיב בנו ר' יצחק את נשמתו

בטהרה לבוראו.

ואביו ר' יהושע הלך מיד לביה"כ שושנים לדוד שם היו חכמים

עסוקים בלימוד ותפילה לרפואתו

והיו באמצע לימוד שבעה כורתי ברית, ולא רצה להודיע להם

ולגרום לביטול תורה.

וגם לא רצה להתשתתף עימם בלימוד בהיותו אונן על בנו,

וישב בפינת ביהמ"ד עד אור הבוקר.

וראה זה פלא כי בכל תפילת שבעה כורתי ברית חפצו החכמים

להוסיף שם לר' יצחק את השם חיים.

ובכל פעם שכחו מלעשות שינוי שם,

ודיברו ביניהם שבספר הבא יעשו ושוב שכחו.

ולפנות בוקר בסוף לימודם התחילו לעשות שינוי השם

ואמרו את שמו החדש יצחק חיים,

ואז קרא לעברם חכם יהושע ואמר אל תקרי יצחק חיים

אלא יצחק מתים וכך נודע דבר פטירתו.

מתוך הספר "דרש בחכמה"

לר' ראובן שרבאני זצ"ל

עמוד קנ"ז



האם יכול להחליף את יסוריו ליסורים טובים של התורה

יש פעמים שנגזר על האדם מכסת יסורים מסוימת והאדם יכול כביכול

לעשות בחירה באיזה אופן יבואו עליו היסורים, ואם מקבל על עצמו

יסורים של תורה כגון שלומד אפילו כשאין לו חשק, או שמאמץ את

עצמו הרבה במחשבה, או שמנדד שינה מעיניו, הרי כל יסורים הללו הם

חלק היסורים שבלא"ה חייבים לבא עליו. ודבר זה כתוב במדרש (מד"ר

פי מקץ פי צ"ב) אמר רבי אלכסנדר אין לך אדם בלא יסורים. אשריו

לאדם שהיסורים באים עליו מן התורה עי"ש.

והביאור בזה שמכסת היסורים שנגזרה עליו היא בלא"ה תבוא ולא יכול

להימלט ממנה, ואם מתקיימים בו היסורים על ידי שלומד תורה מה

טוב, ומרויח שמקבל את מה שנגזר עליו, וגם את עצם קדושת התורה.

וראיתי מעשה שהגיע לפני חכם יהודה צדקה שאשה אחת מהעיר צפת

באה אליו וקבלה על בעלה שקיבל על עצמו לנהל בית ספר חרדי שנפתח

שם, והיא טענה שהוא צריך לעזוב את זה ולא להוסיף על עצמו עוד

עבודות, כי מספיק כבר יש לו טרדות שמקשים עליו! וחכם יהודה ענה

לה שהיא צריכה לדעת שעל כל אדם נגזרים יסורים. ואם אלו היסורים

שבאו לפתחו כדאי להם הדבר כי הם תמורת יסורים אחרים שיכולים

לבוא עליו, וכ"ש במקרה זה שרוצים לפתוח מקום תורה ואין שם מי

שיודע לנהל בצורה טובה כמוהו ויש צורך גדול בתפקידו ויהיה לו שכר

גדול על כך. והיא המשיכה ללחוץ על בעלה לעזוב משרה זו, וכך היה.

והנה עם עוזבו את תפקידו מיד לקה במחלה קשה, והאשה נזכרה

בדברי חכם יהודה ומיהרה לבקש מבעלה שיחזור לנהל את בית הספר

ואולי בהכי תהיה רופאה למחלתו, כי עדיף להם יסורי הטרדות והעול

מאשר יסורי המחלה, ואכן כשחזר האיש לנהל את בית הספר נעלמה

מחלתו באופן מהיר ופלאי.

(מתוך הספר דרש בחכמה פרק י"א

לרבי ראובן שרבאני זצ"ל)

וכתב רבי ישראל יעקב קניבסקי זצ"ל בספרו ברכת פרץ פרשת מקץ,

וז"ל: וכיון שהיסורים נשלכים במידה ובמשורה מדויקת מאוד, רק לפי

המוכרח לו בלא תוספת משהו, א"כ ודאי שהיסורין שיש לאדם ע"י עסק

התורה והמצוות (כגון שמנדד שינה מעיניו למען שקידת התורה או

כשיגיע בתורה בזמן שאין לו חשק ורצון לזה).

פשיטא שאלו היסורים שבאין ע"י עסק התורה והמצוות נלקחים

בחשבון היסורין שלו, ומנכים בערכם יסורין אחרים שהיו מזומנים

לבא עליו ונמצא שלא הפסיד כלל וכלל ע"י היסורים שבאו לו מחמת

התורה.

ואותם יסורים הבאים ע"י התורה לא נוסף לו יסורים אפילו משהו,

כי תחת זה, ינוכה לו ממנה היסורין הבאים עליו, והם ריוח עצום ורב

שאין לתאר ולהשיג כלל, וזהו שנאמר – אין לך אדם שאין לו יסורים,

אשרי מי שיסוריו מן התורה.